

Τὴν 8 Μαρτίου 1912 ἐν Σπύρην

Ἀξιότιμε Πάτερ κ. Γ. Λαμπράκη

Ἐρρωῶν, οὗ το διὰ τοῦ Πάγον καὶ το θεάδιον,
 ἴδα ὁ ἱερός Πατριάρχης κατωμένη, δὲν ἔχει εἰσεθῇ τεχίως τὸ ζωντροῦ
 εἰμῶτο ἰδιαφέρον ὑμῶν, ὅπως ἐδιδυνόντε, οἷ ἢ τῇ θαυμασίᾳ ὑμῶν ἐπι-
 στημονικῇ καὶ ἀπεινωμένη μακτιά, ἔχειτε διαυρῶν σπηυά τινὰ
 καὶ τὰς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου, καὶ ἔπτιφον οὐ ἡ σοδοτικῇ ἡρεῖν
 ὑμῶν σου ἔχει ἐπανύλθῃ, σπύδω πηήρη καρὰ τὰ εὐχνηδῶ ὑμῶν
 ὁσῶι αὐτὴ διατηρηθῇ ἐφ' ἐκῶ σταδερὰ καὶ αὐδότητος μέχρι γῆρας
 βαδυσταίου καὶ ἁπαροῦ.

Ἐξ ὁδοῦ τοῦ Διαμαντοῦρου ἔρχεται κατ' ὅτη
 τοσούτων διαπρεσῶν ἀρχαιογράφων, ἵνα ἀποδείξῃ αὐθεντικῶς τῷ
 τρόπῳ, οὗ μάλιστα οὗτοι ἐπιθυμήσαν τὰς καὶ τὰς τοῦ ἱεροῦ
 Θεολογικοῦ ἐπὶ τοῦ Πάγου ἢ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς διαρριύσαν-
 τας χριστιανικοὺς ἀρχαίους εὐνίας καὶ ὅτι, οὐδ' ἦτο δυνατόν
 τὰ ταῦτα τὰ ἐν τῇ σφραγίδι ἡσυχασθέντα γράμματα τοῦ σω-
 ματος τοῦ ἁγίου ἐπ' αὐτοῦ, κατοιουμένους τότε ὑπὸ ἐδωλολα-
 τρῶν, ὡς εἶχον διακριθῇ τότε αἱ εὐνοιαὶ τῶν χριστιανῶν ἀπὸ
 τὰς τῶν ἐδωλολατρῶν. Ἄλλ' ἄσφατα αὕτη ἡ ἀνοχή τῆς Θε-
 οβασμιότητος, ἥτις ἐννευστήθη τὰ φιλοξενήσῃ τοὺς παραλα-
 βόμενους τοῦτον τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἐν τῇ ἀπαλλοτριώσει τοῦ
 τοῦ ἱεροῦ ἰδίου δὲ προέρχεται κατὰ τὴν ἐμὴν κατεπὶ γὰρ

μεν, διότι ἄλλωθ' οὐκ ἐπείρεται τὰ καταχωρηθῆ καὶ ἡσυχάζει
γινόμενῃ πρὸ τριῶν ἡδὲ μηνῶν μέγιστη περί τῶν τούτων,
ὥς ἐστηρίχθη οὐκ ἐπὶ ἀδελφείων ἐπιδόξῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὥρους
καὶ τῇ ἀδελφικότητι διαμεριζόμεναι ἀρχαιοφύλων καὶ περηνητῶν,
οἱ καὶ ἦτο παράτομος ἡ ἐφάνει μόνον τῷ σπουδαίῳ δρεσο-
γουμενῶν φητέται.

Τὴν ὑπερέραν κυρίαν Εὐδαμίαν πατρικῶς ἀσπάζομαι
καὶ εὐχόμεναι τὰ εὐπρεπῆ ἐκδοίω. Ἐπίσης δὲ εὐαρεστηθῇ ἡ γῆνη
μοι κορυφῇ καὶ διαβιβάσῃ τοὺς ἀσπασμοὺς μου καὶ πρὸς τὴν
πνευματικὴν αὐτῶν θυγατέρα Μαρίαν ξ. βασιλίου

Μετ' ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης

Β. Μυρογιάννης